

หลวงพ่อชูปชีวิต

ณฤมล มังกรพานิชย์(ธรรมวัฒน์)

R20001

คำนำ

ข้าพเจ้าได้รับคำบอกเล่าจากพี่เสนาอ ต้นศิริ ลูกศิษย์หลวงพ่อจรัญว่า ให้เขียนบทความลงในหนังสือกฎแห่งกรรม ข้าพเจ้ารู้สึกยินดีและเป็นเกียรติอย่างยิ่งเพราะหลังจากที่ข้าพเจ้าได้มาใกล้ชิดและเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อแล้ว ทำให้ข้าพเจ้าได้รู้ได้เห็นเรื่องราวมากมายเกี่ยวกับหลวงพ่อและโดยเฉพาะอย่างยิ่งได้รู้จักตัวเองมากขึ้น เพราะหลวงพ่อได้อบรมสั่งสอนให้ข้าพเจ้ามีสติมากขึ้น หลวงพ่อได้อุทิศร่างกายแรงใจและเวลาเป็นอย่างมากเพื่อให้ลูกศิษย์ได้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตามแนวทางแห่งพุทธ หลวงพ่อได้ให้ข้อคิดมากมายเกี่ยวกับชีวิตการดำเนินชีวิตบาปบุญคุณโทษและโดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องของ “กฎแห่งกรรม”

เมื่อข้าพเจ้าได้รับฟังและได้ปฏิบัติตามแนวทางที่หลวงพ่อสอน ทำให้ความคิดของข้าพเจ้าเปลี่ยนไปเป็นอย่างมาก การอบรมสั่งสอนและการขัดเกลาจิตใจด้วยธรรมะของหลวงพ่อนั้น ทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจชีวิตเป็นอย่างดีและเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม ซึ่งไม่เคยเชื่อมาก่อน เพราะเชื่อเรื่องปัจจุบันที่เราสามารถรับรู้ได้มากกว่า แต่หลังจากที่ข้าพเจ้าได้ทำตามแนวทางที่หลวงพ่อพร่ำสอน ทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจแล้วว่าทุกชีวิตที่เกิดมาในโลกนี้ล้วนมีกรรมเฉพาะตนทั้งสิ้น ไม่มีใครทำอะไรให้แก่ใครได้ ใครทำอย่างไรก็จะได้เช่นนั้น ผลของมันจะต้องเกิดจากเหตุที่ได้ทำไว้ หากแต่จะช้าหรือเร็วเท่านั้นเอง ข้าพเจ้า

เปรียบเทียบการฟังธรรมะของหลวงพ่อกว่า เสมือนการได้ชำระล้างแก้วขุนมัวด้วยน้ำที่ใสสะอาด การฟังธรรมะจากหลวงพ่อบริยายประดุจน้ำทิพย์ที่ชโลมลงบนจิตใจที่เศร้าสร้อย ในยามที่ข้าพเจ้ามีทุกข์แสนสาหัสไม่รู้ว่าจะหันหน้าไปทางใด จะมีแต่หลวงพ่ที่ยังคงความเมตตากรุณาสงสารลูกศิษย์ของหลวงพ่อทุกผู้ทุกนาม ไม่ว่าเขาคนนั้นจะเป็นใครและไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย ทั้ง ๆ ที่หลวงพ่ก็มีอายุมากแล้ว มีหลายครั้งที่ข้าพเจ้าได้มีโอกาสสนทนาธรรมกับหลวงพ่และเมื่อมีแขกมาเยือน ไม่ว่าจะเป็เวลาใดก็ตามเพียงใด หลวงพ่ยังให้การต้อนรับเป็นอย่างดี ข้าพเจ้าเคยกราบเรียนถามท่านว่า ทำไมไม่บอกให้เขามาใหม่วันรุ่งขึ้น หลวงพ่ตอบว่าคนเขามีทุกข์ เขาอุตส่าห์มาเขาต้องการที่ฟัง ก็ต้องต้อนรับเขาก่อน เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังดังนั้นก็ทำให้ข้าพเจ้ารักและศรัทธาในตัวหลวงพ่เป็นอย่างมาก เพราะท่านไม่ได้สนใจว่าคนที่มานั้นเป็นใคร ท่านสั่งให้ลูกศิษย์ดูแลหาที่พักให้เป็นที่เรียบร้อย หลวงพ่เป็นที่พึ่งทางใจของผู้คนได้เป็นอย่างดีเยี่ยม ไม่น่าสงสัยว่าเมื่อถึงวันคล้ายวันเกิดหลวงพ่ที่ไร วัดแทบแตกทุกที เพราะลูกศิษย์ล้นหลามเนื่องจากความเมตตากรุณาที่หลวงพ่ได้โปรยปรายไว้นั้นเอง ข้าพเจ้าสามารถพูดได้เต็มปากว่าหลวงพ่ชุบชีวิตและจิตใจให้แก่ข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่มีวันลืมพระคุณอันยิ่งใหญ่ของหลวงพ่จรัญเลยตราบชั่วชีวิต

พบหลวงพ่

ครั้งแรกที่ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปกราบนมัสการหลวงพ่จรัญฐิตธมฺโม ณ วัดอัมพวัน ตามคำเชิญชวนของคุณมัณฑนา จุลละเสนนายกสมาคมผู้ปกครองครูอาจารย์โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์และคณะเมื่อประมาณปี๒๕๓๙ ขณะนั้นข้าพเจ้าเองไม่เคยรู้จักหลวงพ่มาก่อนเลย แต่เมื่อได้ฟังท่านเทศน์รู้สึกประทับใจเป็นอย่างมาก เพราะท่านสอนได้ดีเหลือเกิน จำได้ว่าวันนั้นข้าพเจ้าได้นั่งยอคำพูดของหลวง

พอไว้หลายอย่าง เพื่อนำไปสอนต่อให้แก่ลูก ๆ ของข้าพเจ้าเองที่บ้านและรู้สึกประทับใจในคำสอนของหลวงพ่อบุคคลครั้งที่มีโอกาสได้ไปวัดอัมพวัน

จากนั้นมาข้าพเจ้าจะไปกราบหลวงพ่อบ้างเรื่อยๆ แต่ไม่เคยมีโอกาสได้สนทนาธรรมกับหลวงพ่อบ่อย จนกระทั่งวันหนึ่งเกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด คือ การสูญเสียพี่ชายที่แสนดีของข้าพเจ้าไปอย่างกะทันหันและกลายเป็นข่าวโด่งดังมากเมื่อปี ๒๕๔๒ คือการเสียชีวิตของอดีต ส.ส. ห้างทอง ธรรมวัฒน์ ใครเลยจะคิดว่าจะมีเหตุการณ์แบบนี้ขึ้นในครอบครัวของตนเอง ถึงแม้ว่าในอดีตพี่น้องของข้าพเจ้าเองก็เสียชีวิตแบบผิดธรรมชาติมาหลายคนแล้วก็ตาม ซึ่งแต่ละครั้งมันก็มีเหตุผลในตัวของมัน คือเรื่องของผลประโยชน์ แต่พอมาถึงเรื่องของพี่ห้างทองแล้วข้าพเจ้ารู้สึกมีนงงเป็นอย่างยิ่งไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับครอบครัวของเราจริงๆ

เมื่อครั้งเกิดเหตุการณ์สูญเสียพี่ห้างทองใหม่ ๆ มีกัลยาณมิตรเห็นว่านี่เป็นทุกขมหันต์ จึงได้แนะนำพวกเราให้ไปกราบหลวงพ่อบุญ พวกเราจึงเดินทางไปกราบหลวงพ่อบุญที่วัดอัมพวัน ซึ่งหลวงพ่อบุญได้เมตตาให้เข้าพบเป็นการเฉพาะในห้องรับรองที่จัดไว้ จึงเป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้าได้มีโอกาสสนทนาธรรมกับหลวงพ่อบุญ ในขณะที่หลวงพ่อบุญได้สอนไม่ให้เราอาฆาตพยาบาท ท่านว่าเป็นเรื่องของกรรมซึ่งเมื่อได้ฟังก็ยังไม่เข้าใจว่าหลวงพ่อบุญพูดถึงเรื่องอะไร และ ด้วยความเขลาเบาปัญญาของข้าพเจ้า จึงได้กราบเรียนถามท่านหลวงพ่อบุญท่านบอกว่าเป็นเรื่องกรรมเฉพาะตนเป็นกรรมแต่อดีตชาติ ข้าพเจ้ายังกล่าวต่อไปว่ามันไม่ยุติธรรมเลยที่กรรมต้องมาสนองกันแบบนี้ เพราะเราไม่มีทางรู้ว่าเราเคยทำอะไรในอดีต แต่ปัจจุบันเรารู้ได้จับต้องได้และเราก็ไม่เคยทำอะไรไม่ดีแบบนั้น ทำไมเราต้องมาใช้กรรมที่เราไม่ได้รับรู้ด้วยเลย อย่างนี้มันยุติธรรมได้อย่างไร หลวงพ่อบุญว่า “กรรมนั้นยุติธรรมเสมอ ใครทำอย่างไรไว้จะต้องได้อย่างนั้นแน่นอน ถ้าไม่เชื่อต้องมาปฏิบัติ

ธรรมที่วัดแล้วจะเข้าใจดีขึ้น” ด้วยความที่อยากรู้กอบกับทุกข์มันหันต์จนไม่รู้ว่าจะฟังใคร
ได้แล้ว จึงรับคำหลวงพ่อกและได้ไปปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานตามคำหลวงพ่อนำ
ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา

ปฏิบัติธรรม

เมื่อตั้งใจว่าจะไปปฏิบัติธรรมแล้ว ก็ได้รับคำแนะนำจากผู้ที่มีประสบการณ์ว่า ถ้า
ไม่เคยปฏิบัติมาก่อนควรจะไปที่ยิวพุทธิกสมาคม เพราะที่นี่มีวิทยากรมากพอที่จะสอนได้
อย่างละเอียด จะช่วยให้เราเข้าใจได้มากขึ้น ข้าพเจ้าจึงได้ไปเริ่มต้นปฏิบัติกับคุณแม่สิริ
กรินชัยซึ่งท่านสอนได้อย่างดีเยี่ยม วิทยากรมีคุณสมบัติเอาใจใส่ต่อผู้มาปฏิบัติอย่าง
สม่ำเสมอ สามารถตอบคำถามต่าง ๆ ได้ตลอดเวลาทำให้เราเข้าใจถึงคำสอนของ
พระพุทธเจ้าที่ไม่มีวันล้าสมัย ถึงแม้กาลเวลาจะล่วงเลยมากกว่า ๒,๕๐๐ ปีแล้วก็ตาม
เพราะสิ่งที่พระองค์ท่านสอนนั้นมีเหตุผลทั้งหมดทั้งสิ้น ท่านผู้อ่านอาจสงสัยว่าทำไม
ข้าพเจ้าจึงเพิ่งจะมาเข้าใจในคำสอนของพระพุทธเจ้า ทั้งๆที่ได้ร่ำเรียนมาตั้งแต่ยัง
เยาว์วัย เหตุที่เป็นเช่นนั้นเพราะข้าพเจ้าเชื่อว่า มีคนอื่นจำนวนไม่น้อยที่คิดเหมือน
ข้าพเจ้า คือสมัยที่ยังเป็นเด็กนักเรียนนั้น เราเรียนเพื่อจดจำคำสอนต่าง ๆ ไว้ในสมอง
หวังที่จะต้องได้คะแนนดีในการสอบ หาได้เรียนแล้วเก็บไว้ในใจไม่ ถ้าแต่ก่อนข้าพเจ้า
สามารถเรียนได้ด้วยใจอย่างเช่นทุกวันนี้ ข้าพเจ้าอาจจะมีความทุกข์น้อยลงหรือมีความสุขมาก
ขึ้นก็เป็นได้ เพราะเมื่อเรารับรู้ได้ด้วยใจ เราก็สามารถจัดการหรือรับมือกับปัญหาที่อยู่
ล้อมรอบตัวเราได้เป็นอย่างดี หรือที่เรียกว่าการจัดการอย่างมืออาชีพ เมื่อการอบรม
ปฏิบัติเสร็จสิ้น ข้าพเจ้ารู้สึกภาคภูมิใจมากที่ได้เกิดเป็นคนไทยและได้มีโอกาสนับถือ
ศาสนาพุทธ และขอกราบขอบพระคุณคุณแม่สิริ กรินชัย และคณะมา ณ โอกาสนี้ด้วย

โดยทั่วไปแล้วประสบการณ์ชีวิตหนึ่ง ๆ ย่อมมีทั้งสุขและทุกข์คละเคล้ากันเป็นเรื่องธรรมดา เพราะไม่มีชีวิตใดในโลกที่เกิดมาแต่สุข หรือมีแต่ทุกข์ตลอดจนวันสุดท้ายของชีวิต ความสุขความทุกข์นั้นเปรียบเสมือนกลางวันและกลางคืน เมื่อมีมืดก็มีสว่างขึ้นได้ฉันนั้น สำหรับตัวข้าพเจ้าเองก็มีชีวิตเหมือนท่านทั้งหลาย จะต่างก็ตรงที่กรรมของข้าพเจ้านั้นมากมายเหลือเกิน จนบางครั้งเคยถามตัวเองว่า เราผ่านมาถึงวันนี้ได้อย่างไร คำตอบที่ได้รับคือ “กรรมะ” นั่นเอง เพราะถ้าไม่มีกรรมมาช่วยจัดสรรแล้ว ปานนี้ข้าพเจ้าอาจจะต้องเข้าไปศึกษาต่อยังมหาวิทยาลัยหลังคาแดงแล้วก็เป็นได้ คงไม่มีโอกาสได้มาแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตเหมือนที่ได้กระทำอยู่ขณะนี้ อย่างไรก็ตามการใช้ชีวิตหรือการดำเนินชีวิตที่มีกรรมเป็นตัวกำหนดนั้น ถ้าหากเราๆท่านๆไม่มีเครื่องมือหรือปราศจากแนวทางที่จะมากำกับชีวิตแล้ว พวกเราคงต้องใช้ชีวิตที่แบกทุกข์ไปจนถึงวันสุดท้ายที่ต้องลาจากโลกนี้ไป ต่อเมื่อเรารู้เท่าทันเท่านั้นเราจึงจะมองเห็นทุกข์ได้ มิใช่มาแบกทุกข์ เมื่อรู้อย่างนี้แล้วเราน่าจะมาศึกษากันว่า เมื่อเรามีทุกข์มีสุขเป็นของคู่กันและเป็นของคู่ตัว เราควรจะทำอย่างไร เราไม่สามารถบังคับไม่ให้มันเกิดขึ้นได้ เราจึงควรต้องมารู้ให้เท่าทันมันว่าเราจะจัดการกับมันได้อย่างไร เพื่อชีวิตที่ดีขึ้นหรือดีกว่า เพราะทุกอย่างในโลกนี้ล้วนเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ไม่มีอะไรจีรังนอกจากความตายเท่านั้นจริงๆ

เมื่อครั้งที่ข้าพเจ้าได้แต่งงานและได้มาอยู่กับครอบครัวของสามีที่จังหวัดปทุมธานี ข้าพเจ้ามักจะไปวัดใกล้ๆบ้านกับคุณแม่สามีเป็นประจำ โดยเฉพาะวันพระใหญ่ จะไม่ขาดการไปวัดกับท่านเลย และเมื่อมีโอกาสก็จะบอกบุญไปยังคุณแม่ของข้าพเจ้าเองทุกครั้งไป จนคุณแม่ข้าพเจ้าพูดว่า ข้าพเจ้าโชคดีที่ได้แม่สามีเป็นคนดีมีศีลธรรม จึงเป็นเหตุให้ข้าพเจ้าเข้าวัดค่อนข้างบ่อย โดยการนำอาหาร สังฆทาน ฯลฯ ไปถวายพระสงฆ์ที่วัด และเข้าใจมาโดยตลอดว่าสิ่งที่ทำนี้คือ การทำบุญ

จวบจนกระทั่งได้มีโอกาสปฏิบัติธรรม จึงทราบว่าการทำงานบุญนั้นมี ๒ อย่างคือ การทำบุญภายนอกและการทำบุญ ภายใน การทำบุญภายนอก คือการสละ หรือบริจาค ทรัพย์ หรือวัตถุสิ่งของ การถวายของ ภัตตาหาร หรือปัจจัย แต่พระสงฆ์ก็เช่นกัน จัดว่าเป็นการทำบุญภายนอกหรือการทำทาน ส่วนการทำบุญภายในนั้น คือการทำงานบุญโดยการสร้างกุศลจิต สร้างจิตที่ผ่องใส มีคุณงามความดี จิตไม่ตระหนี่ ไม่ประกอบด้วยกิเลส จึงเป็นบุญมหาศาล หาค่าไม่ได้ เกิดจากจิตภายในของเราเอง เมื่อเป็นดังนั้นแล้วเราควร จะ ทำอย่างไรเล่าจึงจะเรียกว่าเป็น “การทำงานบุญ” ที่ถูกต้อง

หลังจากที่ได้เข้ารับการอบรมวิปัสสนากรรมฐาน ทำให้เข้าใจได้ว่าการทำบุญนั้น ต้องเริ่มที่ตัวเราก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ใจเรา ไม่ว่าจะเราจะอยู่ตรงไหน คิดอะไร พูดอะไร หรือทำอะไร ถ้าเป็นการคิดดี พูดดี ทำดี ก็เป็นการทำบุญไปในตัว และสามารถทำได้ ทุกวันทุกเวลาไม่จำกัด ข้าพเจ้าเชื่อเหลือเกินว่าคนเรานั้นจะดีได้ต้องดีให้ได้ทั้ง ๓ อย่าง จึงจะขึ้นชื่อว่าเป็นคนดี คือต้องคิด พูด และทำดีทุกที่ทุกสถาน ยิ่งถ้าหากได้ปฏิบัติบูชา คือการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานด้วยแล้ว นับว่าเป็นบุญอันประเสริฐสูงสุด โดยเฉพาะต่อ ตนเองและครอบครัว หลวงพ่อสอนว่าเราไม่สามารถทำบุญเพื่อล้างบาปได้ แต่เราสามารถทำบุญเพื่อหนีบาปได้ มีผู้รู้ได้เปรียบเทียบบาปบุญไว้อย่างน่าฟังว่า บาปนั้น เปรียบเสมือนเสื้อที่คอยไถ่ล่าเนื้อ ส่วนบุญนั้นเปรียบเสมือนกาง เมื่อใดที่กางอยู่หนึ่งเฉย มีหรือที่เสื้อจะไม่ตะบปบ ดังนั้นการทำบุญจึงเป็นการทำเพื่อหนีบาป และการหนีบาปให้ได้ นั้นต้องเริ่มที่จุดสำคัญที่สุด คือที่ใจเรานั้นเอง

เสี้ยวหนึ่งของชีวิต

หลังเกิดเหตุการณ์สูญเสียพี่ห่างทอง ความรู้สึกในขณะนั้นแย่มากๆ นอกเหนือความเสียใจแล้วคือความรู้สึกน้อยใจ คิดไปได้ขนาดที่ว่าไม่น่าเกิดมาเป็นคนไทยเลย ถ้ามองตัวเองว่าทำไมไม่เกิดเป็นชนชาติอื่น ที่เขามีใจเมตตากรุณาต่อเพื่อนมนุษย์มากกว่า คนไทยที่ป่าวประกาศว่าเป็นชาวพุทธเชื่อเรื่องบาปบุญ แต่กลับฆ่าแกงกันไม่เว้นแต่ละวัน คนทำบาปอยู่เต็มบ้านเต็มเมือง คนดีต้องตายไป หรือที่เขาเรียกว่าคนดีผีคุ้มละมัง ผีจึงเอาไปหมด ขณะนั้นมีคำถามมากมายก่ายกอง หาคำตอบให้กับตนเองไม่ได้ รู้สึกสับสนในชีวิตมาก ไม่รู้ว่าจะดำเนินชีวิตอย่างไรต่อไป ถึงเวลากินก็กินไม่ลง ถึงเวลานอนก็นอนไม่หลับ เป็นอยู่อย่างนี้สองเดือน ร่างกายซีดเซียวซูบโทรม จิตใจห่อเหี่ยว รู้สึกว่าโลกนี้ไม่น่าอภิรมย์ ทำไมมีแต่คนใจร้ายทำลายล้างกันเพื่ออะไร ว่าไปแล้วสัตว์เดรัจฉานฆ่ากันก็เพื่อเป็นอาหารประทังชีวิต แต่เราเป็นคนที่ยกย่องประเสริฐกว่าสัตว์ ฆ่ากันเพื่ออาหารรึก็ไม่ใช่แล้ว อย่างนี้ยังบอกวามนุษย์ประเสริฐกว่าสัตว์อยู่อีกหรือ

เมื่อข้าพเจ้าได้เข้าอบรมวิปัสสนากรรมฐานกับหลวงพ่อดีแล้ว ทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจชีวิตมนุษย์มากขึ้น คำถามทั้งหลายที่ไม่สามารถหาคำตอบให้ตนเองได้ในอดีตนั้นค่อยๆ เลือนหายไป จนกระทั่งปัจจุบันคำถามต่างๆ ไม่มีให้ต้องสงสัยอีกเลย ลูกต้องขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่อดีจริงๆ นะเจ้าคะ เพราะเมื่อเราเข้าใจในชีวิตและสามารถหาคำตอบให้ตนเองได้แล้ว เราก็สามารถรับมือกับทุกข์สุขที่จะเกิดขึ้น และยังสามารถรับมือกับอารมณ์ต่างๆ ที่อยู่ในตัวเราได้เป็นอย่างดี หลวงพ่อดีสอนว่า ถ้าเราคุมใจเราได้ เราจึงจะเป็นคนดีได้ ถ้าเราคุมใจไม่ได้เป็นคนดีไม่ได้ เพราะถ้าสติดีก็จะชนะใจตนเอง ขาดสติเมื่อไรแพ้ใจตนเอง ข้าพเจ้าเห็นจริงตามที่หลวงพ่อดีสอนทุกประการ เพราะบัดนี้ข้าพเจ้ารู้แก่ใจเป็นอย่างดีว่า ใจเรานี้ยิ่งใหญ่เหลือเกิน เพราะใจเป็นบ่อเกิดของกิเลสทั้งหลาย อารมณ์ทั้งปวง ความดีและความชั่วทั้งหมด ถ้าเราสามารถควบคุมจิตใจได้ ก็เป็นการขจัดความชั่วออกไป เหลือแต่ความดีไว้ในจิต จะเห็นได้ว่าใจมีอิทธิพลต่อกายเป็นอย่าง

มาก เป็นตัวกำหนดกายให้เป็นที่ไปตามที่ใจต้องการได้ทุกอย่าง เมื่อทราบอย่างนี้เรายังจะปล่อยให้ “ใจคุมเรา หรือเราคุมใจ” คำตอบย่อมมีอยู่ในบัดนี้

เมื่อเหตุการณ์การเสียชีวิตของพี่ห่างทองผ่านพ้นไปได้ ๒ ปี เรียกได้ว่าทุกซี่ยังไม่ทันจะคลาย กรรมระลอกใหม่ก็ถาโถมอีกครั้ง เป็นเหตุวิฤติของชีวิตข้าพเจ้าโดยตรง คือการค้นพบว่าตนเองเป็นมะเร็งเต้านม ซึ่งไม่เคยคาดคิดมาก่อนเลยว่าจะเกิดขึ้นกับตนเอง ทำให้จิตใจยำแย่งไปมาก ทั้งๆที่ได้ผ่านการปฏิบัติธรรมมาแล้วก็ตาม แต่เมื่อถึงคราววิฤติต่อตนเองโดยตรง ก็ไม่รู้จะทำอย่างไรเหมือนกัน ของอย่างนี้ใครไม่เป็นไม่มีวันเข้าใจได้เลยว่ามีความรู้สึกอย่างไร เมื่อค้นพบว่าตนเองป่วยรุนแรงได้ขนาดนี้ ณ เวลานั้นวิชาที่หลวงพ่อสอนมาก็ใช้ไม่ได้ผล เพราะขาดสติอย่างมาก จริงๆแล้วถ้าเราทำความเข้าใจในชีวิตอย่างเช่นทุกวันนี้ได้คงจะดียิ่ง แต่ในขณะนั้นเราอาจจะยังเข้าไม่ถึงธรรมะจริงๆก็เป็นได้ จึงรู้สึกเป็นทุกข์หันทัดกับข่าวร้ายของตนเอง นอนร้องไห้ทุกคืนเป็นเดือนๆ ทำใจไม่ได้เลย และเมื่อได้กราบเรียนหลวงพ่อในเรื่องนี้ ท่านถามข้าพเจ้าว่า กลัวตายไหม ข้าพเจ้าตอบว่า ไม่กลัว แต่ยังไม่อยากตาย เพราะลูกยังเล็ก หลวงพ่อว่า ไม่ต้องกลัวตาย ขอให้ตายให้เป็นนะ เป็นมะเร็งกายดีกว่าเป็นมะเร็งใจ

เมื่อถึงเวลาที่ต้องทำการรักษาเยียวยาคุณมะเร็งแล้ว ข้าพเจ้าจึงเลือกที่จะทำการรักษาตามขั้นตอนของแพทย์แผนปัจจุบันด้วยการผ่าตัด รัศมีบำบัด และการฉายแสงที่โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ ซึ่งได้รับการดูแลเป็นอย่างดีเยี่ยม ต้องขอขอบพระคุณคณะแพทย์และเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลทุกท่านมา ณ โอกาสนี้ด้วยเช่นกัน หลังการผ่าตัดก็มาถึงการรับคีโมเพื่อฆ่าเซลล์มะเร็ง ช่วงนี้เองที่ได้รับความบอกเล่าจากเพื่อนที่เคยรับการบำบัดว่าการรับคีโมต้องทำใจว่าทรมาณพอสมควรเพราะช่วงรับคีโมจะทำให้เราอ่อนมาก บางคนถึงกับปากพองเพราะความร้อนแรงของยา บางคนกล่าวว่าคีโม

เปรียบเสมือนยาพิษที่ต้องเข้าไปทำหน้าที่ฆ่าผู้ร้ายหรือมะเร็งในตัวเรา แต่ขณะเดียวกัน มันก็ทำร้ายเซลล์ตัวอื่นในร่างกายที่ดีไปพร้อมๆ กันด้วย บางคนว่าการรับคีโมทำให้เราอ่อนไปทั่วสรรพางค์กาย ข้าพเจ้าจึงเริ่มวิตกกับการรับคีโมในครั้งแรกเป็นอย่างมาก ครั้นเมื่อไปถึงโรงพยาบาลเพื่อรับคีโม พยาบาลได้นำน้ำแข็งมาให้ ๑ แก้วเต็ม และบอกว่าให้ข้าพเจ้าอมน้ำแข็งไปเรื่อยๆ เพื่อลดความร้อนในขณะที่ให้ยา แต่ข้าพเจ้าได้ทำมากกว่าที่พยาบาลแนะนำคือ นอกจากจะอมน้ำแข็งแล้วข้าพเจ้าตั้งใจอธิษฐานถึงหลวงพ่ोजรัญทันที ขอบารมีหลวงพ่อช่วยให้ลูกได้รับการบำบัดอย่างราบรื่น อย่าต้องทรมานหรืออ่อนล้าเลย ปรากฏว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าน่าอัศจรรย์ยิ่งนัก เพราะขณะที่พยาบาลปล่อยให้ข้าพเจ้าสูดหายใจเหมือนมีใครนำน้ำเย็นมาทาที่แขนของข้าพเจ้าอย่างไรอย่างนั้น หลวงพ่อเคยสอนว่าแรงอธิษฐานนั้นสำคัญนัก ถ้าเราตั้งใจให้ดีและบริสุทธิ์ ลูกต้องกราบขอพระคุณหลวงพ่ออีกครั้งที่เมื่อมีวิกฤติที่ไร หลวงพ่อจะเมตตาทุกครั้งไป

หลังการรับคีโมนับได้ว่าเป็นช่วงที่ลำบากมากของชีวิต ร่างกายซูบผอมอย่างรวดเร็ว ทานอะไรไม่ได้ อาเจียนตลอดเวลา ไม่มีเรี่ยวแรงแม้แต่จะเดิน ทำให้เข้าใจเลยว่าที่โบราณเขาเปรียบคนผอมๆ ว่าที่ใครงเป็นลูกกระนาคนั้นเป็นอย่างไร ช่วงนั้นเป็นช่วงที่คุณภาพชีวิตหายไปเลยร่างกายก็ย่ำแย่ จิตใจก็ย่ำแย่ เรียกว่าเป็นทุกข์ทั้งกายและใจเหมือนเวอร์ซักรรรมซัด เมื่อเป็นดังนั้นมี ๒ ที่เท่านั้นที่เราไปได้คือ โรงพยาบาลและวัด (วัดอัมพวัน) เพราะไปไหนไม่รอดจริงๆ ที่ว่าไปไหนไม่รอดนั้น นอกจากจะไม่มีแรงแล้วผมที่เคยดกดำก็ถึงเวลาอำลาจากเรา หลังการให้คีโมผมร่วงทุกวัน วันละเป็นฟอน เวลาอยู่บ้านไม่ว่าจะเดินไปทางไหน จะมีแต่ผมเราเต็มไปหมด ยิ่งเวลาสระผมแล้วยิ่งร่วงใหญ่ ความรู้สึกขณะนั้นก็ยังไม่ได้ดีขึ้นเลย น่าอายที่เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อเสียเปล่า ยังคงร้องไห้ทุกวัน ขนาดไปวัดแทบจะทุกวัน หรือแม้แต่หาโอกาสนอนค้างที่วัดก็ตามที่ นี่แหละที่เขา

เรียกว่าใจไม่ยอมรับ เมื่อใจไม่ยอมรับมันก็ทำให้เรายิ่งแยลง ๆ ลำพังกายแยกก็พอทนแล้ว แต่ใจแยไปด้วย แล้วลองคิดดูว่าความเป็นคนจะอยู่ตรงไหน

ขณะที่ทำการรักษาตามแผนปัจจุบันนั้น ข้าพเจ้าก็ได้รับความเมตตาจากหลวงพ่อบ่อยมาก ท่านให้ยาแผนโบราณมาทานควบคุม และกำชับให้สวด “พาหุงมหากา” ทุกวัน ข้าพเจ้าปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ในยามนั้นข้าพเจ้าไปนอนที่วัดบ่อยมาก โดยมีคุณนุชรา พิณจสารภิมย์ เพื่อนคู่คิดมิตรคู่บ้าน ไปด้วยกันตลอด เหตุที่ต้องไปวัดบ่อยเพราะอย่างที่บอกไว้แล้วว่าไปไหนไม่รอด เนื่องจากเกรงใจในความงามของตนเอง ที่ดูจะเหมือนนกตะกรุมเข้าไปทุกที พักนั้นจึงดูเหมือนเราจะแต่งตัวเก๋ไก๋หน่อย เพราะต้องสวมหมวกบ้าง โปกศีระบ้างตามเรื่อง เพื่อบดบังความงามบนศีระของท่านนั่นเอง

หลังจากที่มีโอกาสไปกราบหลวงพ่อบ่อยขึ้น เนื่องจากไปไหนไม่รอดจริงๆ จึงได้มีโอกาสสนทนาธรรมกับหลวงพ่อบ่อยเป็นประจำ แต่ก็ยังมีการร้องไห้บ้างเป็นระยะๆ เพราะบางส่วนของใจยังไม่ยอมรับความเป็นไปของสังขาร จนกระทั่งวันหนึ่งขณะที่นั่งสมาธิอยู่ที่บ้าน เมื่อออกจากสมาธิแล้ว ข้าพเจ้ามองเห็นเส้นผมของตนเองจำนวนมากที่อยู่บนหมอนหนุน แล้วจู่ๆเหมือนได้ยินเสียงมาบอกในจิตของเราว่า เธอคิดได้หรือยังว่าไม่มีอะไรเป็นของเธอเลยนะ แม้แต่เส้นผมที่เธอมีมันมาตั้งแต่เกิด มาบัดนี้มันจะต้องลาจากเธอแล้ว เธอคิดได้หรือยังว่าไม่มีอะไรเป็นของเธอเลยจริงๆ มีแต่จิตเท่านั้นที่เป็นของเธอเท่านั้นแหละที่หยุดการร้องไห้ของข้าพเจ้าได้เด็ดขาด และไม่รู้สึกเสียใจกับการเป็นมะเร็งอีกเลยแม้แต่น้อย ข้าพเจ้าได้เคยกราบเรียนหลวงพ่อบ่อยว่า ตอนนี้อยู่กับอาจารย์หลายท่านที่มาอบรมสั่งสอนลูก นอกจากอาจารย์หลวงพ่อบ่อยแล้ว ลูกยังมีอาจารย์มะเร็งอีก ลูกต้องกราบขอพระคุณหลวงพ่อบ่อยและอาจารย์มะเร็ง ที่มาสอนให้ลูกเข้าใจในสังขารของชีวิตได้อย่างเยี่ยมยอด เปรียบเสมือนว่าหลวงพ่อบ่อยสอนภาคทฤษฎี ส่วนอาจารย์มะเร็งสอน

ภาคปฏิบัติอย่างไรอย่างนั้น ทำให้ข้าพเจ้ามีมุมมองของชีวิตมากขึ้น เข้าใจความเป็นไปของชีวิตที่ไม่มีอะไรแน่นอนเลยนอกจากความตายเท่านั้นที่แน่นอนที่สุด ข้าพเจ้าได้เปรียบเทียบเหตุการณ์ของข้าพเจ้าที่สามารถเข้าใจสัจธรรมของชีวิตในครั้งนี้ว่า เหมือนฟันและเฟืองที่หมุนลงตัวได้อย่างเหมาะสมพอดี และนี่คือเหตุผลที่ว่า เมื่อใจยอมรับได้แล้วเราก็สามารถจัดการกับเหตุการณ์รอบตัวเราได้อย่างง่ายดาย ขอให้เป็นการยอมรับจากใจเท่านั้นจริง ๆ เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า เส้นผมก็สอนธรรมะได้

ปัจจุบันนี้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสพบปะผู้คนที่เป็นมะเร็ง และได้ทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาของคนเหล่านั้นไปด้วย เนื่องจากเราได้ผ่านวิกฤติชีวิตมาแล้วด้วยตนเอง จึงเข้าใจและสามารถช่วยเหลือให้ผู้ที่ยังอยู่ในทุกข์เพราะเรื่องของสังขารไปได้หลายรายแล้ว โดยการใช้ธรรมะเข้าช่วยให้เขายอมรับความเปลี่ยนแปลงของสังขารที่มันไม่เที่ยง ทุกอย่างเรายืมเขามาใช้ทั้งสิ้น เขาให้เราืมมาในสภาพที่สมบูรณ์ดี ต่อเมื่อเรานำมาใช้จนเกิดการชำรุดแล้ว จึงเป็นหน้าที่ที่ต้องดูแล ซ่อมแซมให้เป็นปกติ เพื่อที่จะดำเนินชีวิตต่อไปได้จนกว่าเขาจะมาเอาคืนไป ก็เท่านั้นที่เราต้องทำ ข้าพเจ้าเชื่อเหลือเกินว่า “ธรรมะ” ทำให้ความคิดของข้าพเจ้าได้เปลี่ยนไปมาก ความเศร้าโศกเสียใจ ความโกรธ ความโลภ ความหลงต่าง ๆ ลดน้อยลงไปเป็นลำดับ ไม่มีความอยากได้ใคร่ดี พอใจในสิ่งที่ตนมีตนได้ มีความพอดีเป็นที่ตั้ง ทั้งนี้ด้วยธรรมะที่มาช่วยจัดสรรให้เรามีชีวิตที่ดีขึ้น เข้าใจสัจธรรมอย่างชัดเจน มองเห็นทุกอย่างเป็นเรื่องของการเรียนรู้และการทดสอบ ในหลายๆครั้งที่มีอะไรมากระทบใจข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีสติที่จะมองว่า เขามาทดสอบเราอีกแล้ว แต่ละวันของการดำเนินชีวิต มีคนที่เขาเข้ามาทดสอบความทนอดกลั้นของเรา แล้วเราก็พิจารณาว่าเราจะผ่านมันไปได้ไหม ถ้าเราผ่านไปได้เราจะรู้สึกภาคภูมิใจที่เราสามารถอดทนต่อสิ่งเร้นั้นๆได้ ใจเราก็จะแกร่งขึ้น อดทนขึ้น มีความเพียรมากขึ้น แต่เมื่อไรที่เราไม่สามารถ

ผ่านไปได้นั้นหมายถึงว่าเราสอบตกแล้ว เพราะเราปล่อยให้ใจมาคุมเรา แทนที่เราจะคุมใจให้ได้

เมื่อมีโอกาสสนทนารวมกับหลวงพ่อกับมากขึ้น จะว่าเป็นบุญหรืออย่างไรก็ยังไม่ค่อยอยู่ เพราะขณะที่ร่างกายดีทุกกลับไม่ได้สนทนารวมกับหลวงพ่อ ไม่ใช่หลวงพ่อก็ไม่ให้โอกาส แต่เราต่างหากที่ไม่พยายามไขว่คว้าหาโอกาสต่างๆที่สามารถทำได้ จึงเป็นที่มาของคำว่า คนเรานั้น “ไม่เห็นทุกข์ ไม่เห็นธรรม” นั้นเป็นจริง หลวงพ่อบอกว่าคนที่ทุกข์มากๆจะเข้าถึงธรรมะได้ดีและรวดเร็ว มันก็เป็นเรื่องน่าแปลกนะ เพราะมาถึงวันนี้ข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าเราฉลาดกว่านี้สักหน่อย และหันมาสนใจธรรมะมากกว่าแต่ก่อน เราอาจจะไม่ต้องประสบกับอะไรอย่างเช่นทุกวันนี้ก็เป็นได้ ฉะนั้นข้าพเจ้าเชื่อเหลือเกินว่าผู้ที่มีทุกข์ มาทางนี้ก็จะพ้นทุกข์ ผู้ที่มีสุข มาทางนี้จะทำให้สุขยิ่งขึ้น แต่สำหรับข้าพเจ้าแล้วเมื่อข้าพเจ้าได้มาพบหลวงพ่อบุญจนทุกวันนี้นี้แล้ว ข้าพเจ้าดีใจและพอใจเป็นอย่างมากที่หลวงพ่อก็ชี้แนะให้ข้าพเจ้าได้พบทางสว่างในอันที่กำจัดทุกข์ให้หมดไปจากใจ มันอาจจะยังไม่หมดในวันนี้ แต่มันช่วยทำให้ข้าพเจ้าทุกข์น้อยลงไปมาก และเมื่อถึงวันที่ข้าพเจ้าฉลาดกว่านี้ ข้าพเจ้าเชื่อว่าข้าพเจ้าคงจะขจัดทุกข์ให้หมดไปได้โดยง่าย ไม่ให้เสียชื่อที่เป็นลูกศิษย์หลวงพ่ोजรัญแห่งวัดอัมพวันเลย หลวงพ่อยังได้ให้คำจำกัดความของคำว่าธรรมะอย่างสั้นๆกะทัดรัด แต่มีความหมายยิ่งคือ การสร้างชีวิตให้มีค่า ทำเวลาให้มีประโยชน์ต่ออารงงานและหน้าที่

โดยปกติแล้วข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือธรรมะมานานแล้ว เพราะเมื่ออ่านและคิดตามไปทำให้คิดได้ว่า คำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นปรัชญายอดเยี่ยมที่จะนำมาใช้ในการดำเนินชีวิต เพราะเป็นเรื่องจริงที่ไม่สามารถปฏิเสธได้เลย เป็นสัจธรรมที่เราต้องยอมรับเป็นเรื่องของเหตุและผลอันบริสุทธิ์ ข้าพเจ้าเคยกราบเรียนถามหลวงพ่อบุญจนว่า ลูกเคยอ่าน

หนังสือธรรมะบางเล่ม ซึ่งบางครั้งในหนึ่งหน้าลูกต้องอ่านกลับไปมา ๓ - ๔ เที่ยว เพราะอ่านแล้วไม่เข้าใจ หรือจะเป็นเพราะเรายังเข้าไม่ถึงธรรมะจึงทำให้เราไม่เข้าใจ แต่พอมาได้อ่านหนังสือของหลวงพ่อก็ได้ฟังคำสอนของหลวงพ่อก็รู้สึกเข้าใจได้ง่ายๆ หลวงพ่อตอบว่า หลวงพ่อสอนยากๆก็สอนได้ แต่ไม่สอน ขนาดสอนง่ายๆอย่างนี้ยังไม่มีใครเอาเลย แล้วจะไปสอนให้ยากๆทำไม ข้าพเจ้าจึงถึงบางอ้อ เพราะท่านกำลังบอกว่ามีคนมากมายที่มาวัด มาฟังท่านเทศน์เป็นประจำ แต่กลับครองตนครองใจไม่ได้เลย ท่านเคยว่า ๑,๐๐๐ คน จะมีเพียงหนึ่งคนที่ทำได้ตามที่หลวงพ่อสอน ท่านก็ดีใจแล้ว ฟังดูแล้วน่าเหนื่อยแทนหลวงพ่อจริง ๆ สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าหลวงพ่อเป็นแบบอย่างที่ดีทั้งทางโลกและทางธรรม ในทางโลกหลวงพ่อเป็นพ่อที่สอนลูกๆได้อย่างดีเยี่ยม อาจจะมากกว่าพ่อบังเกิดเกล้าของบางคนด้วยซ้ำ ในทางธรรมหลวงพ่อก็เป็นพระสุปฏิปันโน เป็นพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เป็นแบบอย่างที่ดีของพระสงฆ์ หลวงพ่อทำหน้าที่ของท่านได้อย่างสมบูรณ์แบบ เป็นที่น่าชื่นใจของผู้ที่ได้พบเห็น เป็นแบบอย่างที่ยากจะหาบุคคลใดเสมอเหมือน ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นบุญตัวและเป็นบุญของครอบครัวอย่างยิ่งที่ได้พบหลวงพ่ोजรัญ สุตตมฺโม แห่งวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี มีหลายครั้งที่ข้าพเจ้าไม่เพียงแต่นำเอาคำสอนของหลวงพ่อมานำใช้ต่อตนเองเท่านั้น ข้าพเจ้ายังได้เผื่อแผ่คำสอนของหลวงพ่อบ้างไปเพื่อนฝูงและคนใกล้เคียงอีกด้วย สิ่งง่ายๆที่หลวงพ่อสอนและข้าพเจ้านำไปใช้ได้ผลอย่างดีเยี่ยมและยังได้บอกต่อคือ หลวงพ่อสอนวิธีฆ่าความโกรธ

วิธีฆ่าความโกรธที่หลวงพ่อสอน เป็นวิธีง่ายๆที่ทุกคนสามารถทำได้ตลอดเวลา ไม่ต้องใช้เครื่องมือ ไม่ต้องเลือกเวลา ไม่ต้องเลือกสถานที่ เป็นวิธีที่ใช้ได้อย่างยอดเยี่ยม ทำได้ด้วยตนเอง ไม่ต้องให้ผู้อื่นช่วย เราสามารถทำได้ เว้นเสียแต่เราไม่ทำ ข้าพเจ้าลองทำมาแล้วและใช้มาจนทุกวันนี้คือ เมื่อเรารู้สึกโกรธขึ้นมา ก่อนที่จะโพล่งอะไรที่ไม่เหมาะสมออกไป ขอให้สูดลมหายใจเข้าลึกๆ หายใจยาวๆ กำหนดโกรธหนอ ๆ ๆ ๓ ครั้ง อารมณ์

จะเย็นลง ใจจะสงบ ความโกรธหายไป ๘๐% แล้วค่อยโพล่งออกไป นำอัศจรรย์ที่หลวงพ่อบอกสามารถคำนวณความโกรธออกมาเป็นตัวเลขให้เราได้พิจารณาตามด้วย หลวงพ่อบอกว่าคนที่กำลังโกรธมักจะลืมแม้กระทั่งการหายใจ ถ้าได้ด่าแล้วแทบไม่ได้หายใจเลย เมื่อได้ฟังมาข้าพเจ้าจึงต้องพิสูจน์ ได้ติดตามดูตนเองและคนอื่นเวลาโกรธ และเห็นเป็นจริงดังที่ท่านได้พูดไว้ ข้าพเจ้าจึงนำวิธีที่หลวงพ่อบอกสอนมาใช้กับตนเอง ปรากฏว่าได้ผลอย่างน่าทึ่ง ทำให้ระยะหลังมานี้ข้าพเจ้าโกรธน้อยลงไปมากทีเดียว ถ้าจะโกรธบ้างก็ไม่เหมือนแต่ก่อน ทำให้เราเข้าใจมากขึ้นว่า โกรธคือโง่ โมโหคือบ้า นั้นเป็นจริง เพราะถ้าเรามาพิจารณาตัวโกรธ เราจะเห็นได้เลยว่าโกรธทำให้ใจเราขุ่นมัว ไม่แจ่มใส และยังพยายามหาหนทางเล่นงานคนที่ทำให้เราโกรธอีก ทำให้ใจเราคิดไปในทางไม่ดี จิตเป็นอกุศลจิต เป็นบาป และที่แน่ๆคือเมื่อเราโกรธ ใจเราเหมือนถูกไฟสุ่ม มันร้อนรุ่ม กลุ้มอยู่ในใจ ทั้ทั้งที่ใจอีกฝ่ายอาจจะยังไม่ได้รับรู้หรือร้อนรุ่มไปกับเราด้วยเลยแม้แต่น้อยใจที่คิดแต่อกุศลนี้ก็เป็นทุกข์ เมื่อเป็นทุกข์ก็คือบาป และยิ่งเมื่อใจเป็นทุกข์ และถ้าเราไม่รู้เท่าทันด้วยแล้วอะไรจะเกิดขึ้นกับตัวเราก็คงคิดดู ที่นี้มาลองพิจารณาตัวบ้า เราก็จะเห็นได้ก็อีกว่าเมื่อเราโมโหก็ต้องอาละวาด การอาละวาดก็มีหลากหลายแบบ ขึ้นอยู่กับใจของแต่ละดวงที่จะทำให้เป็นไป คนที่อาละวาดจึงต้องเรียกว่าเป็นคนบ้า ดังนั้นอารมณ์จึงเป็นตัววัดว่าเราจะเป็นคนปกติหรือคนบ้า เรียกได้ว่า เราต้องคุมใจ อย่าให้ใจมาคุมเรา ถ้าเราคุมใจเราได้ สวรรค์ก็อยู่ในอก แต่ถ้าเราคุมใจไม่ได้ นรกก็อยู่ที่ใจนี้เอง สมกับคำที่ว่า สวรรค์ในอก นรกในใจจริงๆ

มาวันนี้ข้าพเจ้าเข้าใจแล้วว่า การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานนั้น เป็นการพัฒนาจิต เป็นการฝึกอบรมจิตใจขั้นสูง ในอันที่จะสอนให้เราบำเพ็ญเพียร สอนให้เราหัดดูใจ รู้จักใจ รู้เท่าทันใจและอารมณ์ของตนเอง เพราะเป็นเรื่องสำคัญยิ่งในการครองตน เหมือนเช่นที่หลวงพ่อบอกพูดเสมอว่า อ่านตัวออก บอกตัวเป็น เห็นตัวตาย สำหรับข้าพเจ้าแล้วมองว่าการปฏิบัติธรรมนี้เป็นเสมือนการบริหารใจ เพราะคนเรามักจะบริหารกายว่างกายให้

แข็งแรงดูดี ต่อสู้กับโรคภัยไข้เจ็บได้ แต่น้อยคนนักที่คิดบริหารใจ ทั้งๆที่ใจนั้นสำคัญกว่า ภายเสียอีก คงเนื่องจากกายเป็นรูปธรรมที่สามารถจับต้องได้ หากแต่ใจเป็นนามธรรมที่ไม่สามารถจับต้องได้ จึงไม่ค่อยได้รับการดูแลเท่าที่ควร แต่ถ้าหากเรารู้เท่าทัน เราต้องให้ความสำคัญกับใจพอกๆกับกาย เพราะเป็นของคู่กัน หากขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใดเราก็ต้องดับขันธ์ดังนั้นเราจึงไม่ควรปล่อยปละละเลยสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย การบริหารร่างกายเพื่อให้มีภูมิคุ้มกันโรคสำคัญฉันใด การบริหารใจจึงเป็นการสร้างภูมิคุ้มกันโรคทางใจที่สำคัญฉันนั้น จึงขอให้ทุกท่านหันมาดูแลกายและใจไปพร้อมๆกัน ด้วยการปฏิบัติบูชาต่อองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยการปฏิบัติวิปัสสนากกรรมฐาน ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ต่อตนเองและครอบครัวสืบไป

ความภาคภูมิใจ

ความภูมิใจของข้าพเจ้าในชีวิตนี้มีหลายอย่างแต่สิ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าภูมิใจมากที่สุดคือการมีส่วนร่วมในการก่อสร้างกุฏิหลังใหม่ของหลวงพ่อดทนแทนกุฏิไม้หลังเก่าที่ถูกเพลิงไหม้เสียหายเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๔ จากเหตุการณ์ดังกล่าว หลวงพ่อจึงต้องย้ายมาจำวัดที่เรือนเล็ก เรียกกันว่าเรือนบุญถิน ซึ่งเล็กและคับแคบมาก เวลาลูกศิษย์จะเข้าพบท่านต้องหมุนเวียนกันเข้าออก พวกเราเสียอีกที่เป็นฝ่ายบ่นแล้วบ่นอีกว่ามันคับแคบ แต่พวกเราไม่เคยได้ยินเสียงบ่นจากปากหลวงพ่อดทนเลยแม้แต่น้อย และนี่ก็เป็นอีกหนึ่งตัวอย่างที่งดงามของหลวงพ่อดทนที่ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจมาก เพราะขณะที่ทำการก่อสร้างกุฏินั้น เป็นช่วงที่ข้าพเจ้าต้องรับเคมีบำบัด ร่างกายอ่อนแอมาก ๆ แต่ต้องการที่จะช่วยดูแลการก่อสร้างให้เป็นที่เรียบร้อย จึงได้ตั้งใจอธิษฐานเมื่อครั้งที่เข้าปฏิบัติธรรมกับหลวงพ่อดทน ขอบารมีหลวงพ่อดทนคุ้มครองและปกป้องรักษาให้ลูกมีร่างกายแข็งแรง เพื่อที่จะได้ควบคุมดูแลการก่อสร้างกุฏิหลวงพ่อดทนให้แล้วเสร็จเป็นที่เรียบร้อย

ช่วงที่ทำการก่อสร้างอยู่นั้น ข้าพเจ้าต้องเดินทางมาดูแลการก่อสร้าง โดยมีลูกศิษย์หลวงพ่อก็คือหลายท่านได้ ช่วยเหลือกันเป็นอย่างดี อีกทั้งการซื้ออุปกรณ์ทั้งหลายก็ได้รับความอนุเคราะห์จากลูกศิษย์หลวงพ่อก็คือเช่นกัน บางท่านเมื่อทราบว่าข้าพเจ้าซื้อไปเพื่อใช้ในกุฏิหลวงพ่อก็ยินดี ถึงกับไม่ยอมรับเงินก็มี ข้าพเจ้าเชื่อแล้วว่ามีคนรักหลวงพ่อก็คือมากเหลือเกิน สิ่งที่ข้าพเจ้าภาคภูมิใจนั้นหาใช่การควบคุมดูแลให้การก่อสร้างเป็นไปตามกำหนดไม่ เนื่องจากการก่อสร้างไม่ได้ยากอย่างที่คิด หากแต่มีสิ่งหนึ่งที่ยากกว่าคือ การรับมือกับความคิดของลูกศิษย์หลวงพ่อก็คือที่หลากหลาย เพราะทุกคนรักและเคารพหลวงพ่อก็คือมาก จึงพยายามที่จะทำทุกอย่างที่ตนคิดว่าเป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับหลวงพ่อก็คือ แล้วท่านลองคิดดูว่าหลวงพ่อก็คือมีลูกศิษย์มากมายขนาดนี้ แล้วข้าพเจ้าจะต้องรับมือกับความคิดของท่านทั้งหลายขนาดไหน ขณะที่การก่อสร้างยังไม่เสร็จสิ้นนั้น นอกจากข้าพเจ้าต้องรู้จักที่จะบริหารใจตนเองแล้ว ข้าพเจ้าต้องเรียนรู้ที่จะบริหารผู้อื่นด้วย เพราะเป็นเรื่องที่อ่อนไหวเนื่องจากเป็นความหวังดีของทุกๆคน หลายๆครั้งที่ข้าพเจ้ารู้สึกน้อยใจแต่ไม่เคยท้อใจ เพราะด้วยความที่เราเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อก็คือ จึงทำให้ใจแกร่งพอที่จะรับแรงกระแทกไหวเป็นการพิสูจน์ได้ว่า เมื่อใจที่ได้รับการอบรมฝึกฝนด้วยการปฏิบัติธรรมนั้น ใจจะเป็นไปตามที่หลวงพ่อก็คือได้สอนไว้ คือใจจะแกร่ง มีความอดทนสูง มีความเพียรมาก ต่อเมื่อการก่อสร้างเสร็จสิ้นจึงเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง และต้องกราบขอบพระคุณหลวงพ่อก็คือเป็นอย่างสูง ที่ได้ให้ความไว้วางใจให้ลูกเป็นผู้รับผิดชอบดูแลการก่อสร้างกุฏิหลังนี้ของหลวงพ่อก็คือ

ส่งท้าย

ข้าพเจ้าเชื่อว่าการแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตที่มีทั้งผิด ถูก ชั่ว ดี ย่อมเป็น
กรณีศึกษาและเป็นประโยชน์ต่อบุคคลที่ต้องการดำเนินชีวิตที่ดีขึ้น เป็นการเรียนผิดเรียน
ถูกจากประสบการณ์ชีวิตของผู้อื่น เพื่อเป็นแนวทางหรือหนทางที่จะหลีกเลี่ยงการกระทำ
ใดๆที่จะนำไปสู่ทุกข์ จากเหตุการณ์เพียงเดียวชีวิตหนึ่งของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าหวังว่าจะ
ยังประโยชน์ให้ท่านผู้อ่านได้บ้างไม่มากก็น้อย ข้าพเจ้าต้องขอกราบขอบพระคุณหลวง
พ่อจรัญและมะเร็ง ที่ได้มาสอนให้ข้าพเจ้าคิด พูด และทำในแบบที่ควรจะเป็น บัดนี้
ข้าพเจ้า เข้าใจแล้วว่าความสุขอยู่ที่ไหน ความทุกข์อยู่ที่ใด และทราบใดที่เรายังมีชีวิตอยู่
เราควรจะจัดการกับมันได้อย่างไร หลวงพ่อสอนเสมอว่า ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ข้าพเจ้า
เข้าใจแล้วว่าตนเป็นที่พึ่งแห่งตนนั้นเป็นอย่างไร การที่เรามีทฤษฎีเป็นแนวทางในการ
ปฏิบัตินั้น ถ้าเราไม่ปฏิบัติก็ไม่เกิดประโยชน์อันใดเลย ลูกขอกราบขอบพระคุณหลวง
พ่อจรัญที่ ชุบชีวิตให้กับลูกทั้งกายและใจ ลูกคงไม่มีสิ่งใดที่จะทดแทน พระคุณของ
หลวงพ่อได้เท่ากับการที่ลูกจะต้องปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบตามแนวทางที่หลวงพ่อได้พร่ำ
สอน ด้วยการครองตนครองใจให้สมกับที่หลวงพ่อได้ไว้วางใจ และได้กล่าวว่าหลวงพ่อไม่
หวังณมณแล้ว ลูกขอตั้งสัตยาธิษฐาน อัญเชิญคุณพระศรีรัตนตรัย พระสยามเทวาธิราช
และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ได้โปรดอภิบาล พระธรรมสิงหนุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธม
โม) จงมีแต่ความเจริญเกษมสุขทุกทิพาราตรี มีชนมายู้งยืนนานกว่า ๑๐๐ ปี เพื่อจะได้
ทำหน้าที่ตามรอยพระศาสดา อีกทั้งเป็นเนืองนบุญของศิษยานุศิษย์ทั้งหลายตราบนาน
เท่านานเทอญ

คติธรรม

พระองค์ท่านช่วยใครไม่ได้หรอก แต่ทรงบอกแนวทางวางไว้ให้
เราต้องหมั่นปฏิบัติขัดเกลาไป จึงจะได้พ้นทุกข์สุขสมปอง